

A Vadonjáró Tanítványa

A VADONJÁRÓ TANITVÁNYA

JOHN FLANAGAN

HALT
VESZÉLYBEN

JOHN FLANAGAN

HALT
VESZÉLYBEN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

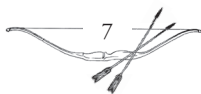

Égy

Az apró kikötőben hideg szél fúj, a sós tenger és a közelgő eső illatát hozta magával. A magányos lovas megrázkódott. Noha az idő késő nyárra járt, az elmúlt héten mintha végig esett volna az eső. Lehet, hogy ebben az országban folyamatosan esik, legyen akár milyen évszak, gondolta magában.

– Télen-nyáron nincs más, csak eső – mondta halkán a lovának. Nem lepődött meg, hogy a ló nem válaszolt. – Kivéve persze akkor, amikor havazik – folytatta. – Feltételezhetően azért, hogy az ember tudja, hogy tél van. – A ló ezúttal megrázta bozontos sörényét, és megremegtette a füleit, ahogy a lovak szokták. Lovasa rámosolygott. Régi barátok voltak. – Szükszavú egy ló vagy te, Rántó – állapította meg Will. Aztán elgondolkodva úgy döntött, hogy ezzel valószínűleg a legtöbb ló így van. Nem olyan rég volt, hogy kétségei támadtak ezzel a szokással kapcsolatban: hogy a lovához beszél. Aztán amikor egyik este a tábornút mellett megemlítette Haltnak, kiderült, hogy a dolog a vadonjárók közös vonása.

– Persze hogy beszélünk hozzájuk – tájékoztatta vén mestere. – A lovainkba sokkal több józan ész szorult, mint a legtöbb emberbe.

Különben is – tette hozzá, és hangjába komolyság vegyült –, függünk a lovainktól. Bízunk bennük, ők pedig bennünk. Ha beszélünk hozzájuk, az erősíti a velük kialakult különleges kapcsolatunkat.

Will újra a levegőbe szimatolt. Most más szagokat is felfedezett a só és az eső illata alatt. Szurok szagát hozta a szél. Új kötelekét. Száraz hínárét. Egy szag azonban furcsamód hiányzott: az, amelyikre a Hibernia keleti partján fekvő bármelyik kikötőben számított volna.

Nem érzett halszagot. Hiányzott a száradó hálók illata.

– Ha nem halásznak itt, akkor mivel foglalkoznak? – tünődött. A ló nem felelt, csak az egyenetlen macskakövön kopogó, a keskeny utcában sorakozó házakról visszhangot verő patái hangja hallatszott. Will azonban úgy gondolta, már tudja a választ. Végül is ezért volt itt. Kaelkikötő csempészváros volt.

A dokkok mentén húzódó keskeny utcák a város többi, jól megtervezett utcájával ellentétben meglehetősen tekergősek voltak. Az utat csak egy-egy ház előtti lámpás világította meg. Maguk az épületek többnyire emeletesek voltak, a rakodóajtókat a felső szintre építették, amikhez emelők tartoztak, hogy a bálákat és a hordókat felhúzhassák a lenti kocsikról. Raktárak, találta ki Will, amikben elfér a hajótulajdonosok által a kikötőből és a kikötőbe csempészett áru.

Már majdnem egészen a dokkoknál járt, és az utca végét jelző részen át több kisebb hajó körvonalát is észrevette. A kikötött vízi járművek nyugtalanul billegetek az öböl bejáratán nagy nehezen átjutott tarajos hullámok haldokló erőfeszítéseitől.

– Valahol itt kell lennie – mondta Will, aztán meg is látta, amit keresett. Az utca végén földszintes ház állt, alacsony zsúpteteje nem sokkal fejmagasság felett kezdődött. Lehet, hogy a falait valaha fehérre meszelték, de mostanra már piszkos, szürke foltok színezték el. Pislákoló sárga fény ragyogott ki az utcafronti kis ablakokon, az

alacsony ajtó felett pedig nyikorgó cégtábla lengedezett. Valamiféle tengeri madár alakját vésték bele elnagyolt vonalakkal.

– Talán gém – mondta Will. Kíváncsian körülnézett. A többi épület sötét és névtelen volt. Ők már befejezték a munkát, míg a Gémhez hasonló fogadókban még csak most indult be az élet.

Az épület előtt Will leszállt Rántóról, és mellé állva szórakozottan megpaskolta a ló nyakát. A kis állat az utálatos külsejű fogadóra nézett, majd Will felé forgatta a szemét.

Biztos, hogy be akarsz ide menni?

Rántó a szűkszavúságához képest időnként kristálytisztán ki tudta fejezni magát. Will biztatóan rámosolygott.

– Megleszek. Most már nagyfiú vagyok, tudod?

Rántó gúnyosan horkantott. Már korábban meglátta a fogadó melletti apró istállóudvart, és tudta, hogy ott lesz a helye. Mindig nyugtalanzkodott, amikor nem lehetett jelen, hogy megvédje a gazdáját. Will bevezette a düledező kapun át az udvarra. Egy másik ló és egy fáradt, öreg öszvér állt ott kikötve. Will nem kötötte ki Rántót. Tudta, hogy a lova addig ott fog maradni, amíg ő vissza nem tér.

– Várj ott! Ott védve leszel a szél elől – mondta a lónak a távolabbi fal felé intve. Rántó újra ránézett, megrázta a fejét, és odaballagott, ahová Will mutatott.

Ha kellek, csak kiált! Odszaladok!

Will egy pillanatra elgondolkodott rajta, vajon túlságosan szabadjára engedi-e a képzeletét, amikor ezt a gondolatot a lovának tulajdonítja. Aztán úgy döntött, hogy nem. Egy-két másodpercig elszórakozott a képen, ahogy Rántó berobban a fogadó keskeny ajtaján, és a gazdája segítségére sietve a vállával félrelökődösi a mulatozókat. Ezen elvgyorodott, majd becsukta az udvar kapuját, megemelve, hogy ne akadjon el a durva macskakövön. Aztán a fogadó bejáratához ment.

Will semmilyen mérce szerint nem számított magas férfinak, de még ő is kénytelen volt valamennyire lehajolni, hogy beférjen az alacsony szemöldökfa alatt. Ahogy kinyitotta az ajtót, érzetek egész falába ütközött. Meleg. Izzadságszag. Füst. Kiömlött, állott sör.

Ahogy a szél besüvöltött a nyitott ajtón, a lámpások fénye megremegett, és a szemközti falnál, a tűzkosárban égő tőzeg lángja hirtelen új életre kapva fellobbant. A vadonjáró habozott, de aztán összeszedte magát. A füst és a tűz villódzó fénye miatt még kevésbé látta, mi van odabent, mint odakint, a sötét utcán.

– Cskud be az ajtót, te ostoba! – ordított valaki nyersen, mire Will belépett, és hagyta becsukódni maga mögött az ajtót. A tűz és a lámpások fénye azonnal abbahagyta a pislákolást. A tűz és több tucat pipa sűrű, füstös homályt eregettek magukból. A felhőjük éppen fejmagasság felett gomolygott az alacsony zsúptető alatt. Will azon töprengett, eloszlik-e valaha, vagy csak egyik napról a másikra lebeg itt, és minden eltelt estével egyre sűrűbbé tömörül. A fogadó vendégeinek többsége nem törődött a fiatalemberrel, de néhány barátságtalan arc felé fordult, hogy felmérje az újonnan érkezőt.

Vékony, karcsú alakot láttak, aki kopott, szürkészöld köpenybe burkolózott, és arcát a nagy méretű csuklyája alá rejtette. Miközben nézték, a férfi hátratolta a csuklyát, és látták, hogy az arca meglepően fiatal. Alig lépte túl a sihederkort. Aztán végignézték az övén lógó súlyos tejszetőrön és a felette elhelyezkedő kisebb késen, illetve a bal kezében tartott hatalmas hosszúíjon. Észrevették, hogy a vállá felett több mint egy tucat nyílvevessző tollas vége kukucsok ki a hátán hordott tegezből.

Az lehet, hogy az idegen fiatal fiúnak látszott, de férfikézbe való fegyvereket viselt. És ezt mindenféle magamutogatás vagy gőg nélkül tette, mint aki már régen megszokta őket.

Körbenézett a szobában, biccentve azoknak, akik felé fordultak, hogy végigmérjék. Tekintete azonban gyorsan átsiklott rajtuk, és egyértelművé vált, hogy nem jelent rájuk veszélyt. Ezek az emberek pedig aztán igazán jártasak voltak benne, hogy felmérjék, mennyire lehet fenyegető egy-egy újonnan érkező. Az enyhe feszültség, ami hirtelen hatalmába kerítette a fogadót, lanyhulni kezdett, és az emberek visszatértek az italaikhoz. Will, miután gyorsan körbenézett a helyiségben, nem látott magára leselkedő veszélyt, és átvágott a pult-hoz, amit három, óriási hordókra fektetett nehéz, durván elfűrészelt deszka alkotott.

A fogadós, akit inas alkata, hegyes orra, kerek, kiálló füle és kopaszodó homloka meglehetősen rágcválószerűvé tett, rápillantott, miközben szórakozottan törölgetett egy korsót egy piszkos kendővel. Will felvont szemöldökkel nézett a rongyra. Fogadni mert volna, hogy az anyagdarabról több piszok kerül a korsóra, mint amennyit eltávolít róla.

– Italt? – kérdezte a fogadós. A pultra tette a korsót, mintha arra készülné, hogy megtöltse azzal, amit az idegen majd rendel.

– Abból nem kérek – mondta Will higgadtan, hüvelykujjával a korsó felé bökkve. Patkányfej vállat vont, félrelökte az edényt, és egy másikat vett le a pult feletti tartóról.

– Te tudod. Sör vagy ouisgeah?

Will tudta, hogy az ouisgeah a Hiberniában főzött és fogyasztott erős malátapárlat. Egy ilyen fogadóban valószínűleg inkább való rozsdaeltávolításra, mint arra, hogy megigják.

– Kávét szeretnék – mondta, miután észrevette a pult egyik végén álló ütött-kopott kávéskannát a tűz mellett.

– Sör van, vagy ouisgeah. Döntsd el! – Patkányfej egyre határozottabban beszélt. Will a kávéskanna felé intett. A fogadós a fejét rázta.

– Nincs készen – jelentette ki. – Csak miattad nem főzök egy egész friss adagot.

– De ő is kávéat iszik! – biccentett Will az egyik oldala felé.

Elkerülhetetlen volt, hogy a fogadós arra pillantson, hogy lássa, kiről beszél a fiatal férfi. Abban a pillanatban, amikor levette a tekintetét Willről, vaskemény szorítást érzett a gallérja elején, ami fojtogató csomóba csavarodott. Ugyanekkor előrehúzták, át a pulton, hogy elveszítse az egyensúlyát. Az idegen szeme hirtelen nagyon közel került hozzá. Már nem látszott kisfiúsnak. A tekintete sötétbarna volt, szinte fekete a halvány fényben, és a fogadós veszélyt olvasott ki belőle. Nagy veszélyt. Halk, fémes suhogásra lett figyelmes, és az ingét szorosan tartó ököl mellett lepillantva felfedezte a tejszetőr súlyos, csillogó pengéjét, ahogy az idegen kettejük közé fektette a pultra.

Fuldokolva, segítséget keresve nézett körül. A pultnál azonban nem állt más, és a vendégek közül senki sem vette észre, mi történik.

– Csáánok... 'áávé – köhögte.

A gallérja meglazult, és az idegen halkán kérdezte:

– Tessék?

– Csinálok... kávéat – ismételte a fogadós levegő után kapkodva.

Az idegen elmosolyodott. Kellemes mosoly volt, ám a fogadósnak feltűnt, hogy sötét szeméig nem ért el.

– Nocsak, ez csodálatos! Itt fogom várni. – Will eleresztette a fogadós ingét, hagyva, hogy visszacsússzon a pult mellé, és visszanyerje az egyensúlyát. Megkocogtatta a tejszetőr markolatát. – Ne gondolja meg magát, rendben?

A tűzkosár mellett nagy vízfóraló lógott egy vas forgókaron, amivel a lángok fölé lehetett lógnak. A fogadós ezt most a forráság fölé fordította, és a kávéskanna körül kezdett foglalatzkodni. Kimérte a kávé, majd ráöntötte a lobogó vizet. A kávé gazdag illata betöltötte

a levegőt, és egy pillanatra átvette a Will belépésekor észlelt kevésbé kellemes szagok helyét.

A fogadós Will elé tette a kannát, majd előhúzott egy bögrét a pult mögül. Ezt megtörölte örök törlőrongyával. Will összevonta a szemöldökét, beletörölte az edényt a köpenye egyik sarkába, majd kiöltötte a kávé.

– Ha van cukor, azt is kérek – mondta. – Ha nincs, akkor mézet.

– Van cukor. – A fogadós elfordult, hogy felszolgálja a tálat és hozzá a sárgaréz kanalat. Amikor visszafordult az idegenhez, megtorpant. Súlyos aranypézn csillogott kettejük között a pulton. Többet ért, mint amit a férfi egy este alatt megkeresett az üzelmével, ezért habozott érte nyúlni. A tejszetőr végül is még mindig a pulton hevert, az idegen keze közelében.

– A kávé csak két tallérba kerű – mondta a fogadós óvatosan.

Will bólintott, és a tárcájába nyúlt, kiválasztott két rézpénzt, és a pultra ejtette őket.

– Az meglehetősen jó ár. Finom kávé készítesz – fűzte hozzá csak úgy mellékesen.

A fogadós bólintott, és továbbra is bizonytalanul nyelt egyet. Vigyázva lesöpörte a két rézpénzt a pultról, figyelve, hogy a rejtélyes idegen nem adja-e nemtetszése bármilyen jelét. Egy pillanatig halványan elszégyellte magát, hogy egy ilyen fiatal fiú félemlítette meg. Ám amikor ismét a fiatalember szemébe és fegyvereire nézett, elhessegette a gondolatot. Ő egy fogadós volt. Csak annyit tudott a verekedésről, hogy egy husággal fejbe verje az alkoholtól már szinte állni sem tudó vendégeit, és ezt is rendszeresen csak hátulról tette.

Zsebre vágta az érmeket, és habozva a nagy aranypézn irányába pillantott, ami továbbra is kacsingatott rá a lámpás fényében. A fogadós köhintett. Az idegen felvonta az egyik szemöldökét.

– Parancsol?

A fogadós kihúzta a két kezét a háta mögül, hogy ne legyen félreértés, senki se higgye, hogy el akarja tulajdonítani az aranyat, majd többször is a pénz felé biccentett.

– Az... arany. Azon gondolkodom... van-e oka... hogy ott van. Az idegen elmosolyodott. A mosoly most sem érte el a szemét.

– Nos, tulajdonképpen igen. Információért szántam.

A fogadós gyomrából elszállt a feszültség. Az efféle dolgokhoz értett, különösen ezen a környéken. Az emberek gyakran fizettek az információért Kaelkikötőben. És általában nem ártottak azoknak, akik átadták nekik.

– Tehát információért, hm? – kérdezte, és megengedett magának egy mosolyt. – Nos, jó helyen keresi a választ, és pont engem kell kérdezni. Mit óhajt tudni a kegyelmes úr?

– Azt akarom tudni, hogy Fekete O'Malley járt-e ma itt – felelte a fiatalember.

Erre a fogadós gyomorgörcse hirtelen visszatért.

Kettő

— Szóval O'Malley? És miért keresi őt? – kérdezte a fogadós. Az a sötét szempár ismét áthatóan az övébe pillantott. Üzenete egyértelmű volt. Az idegen keze letakarta az aranypénzt. Ám egyelőre nem csinált úgy, mint aki el akarja venni a pultról.

– Nocsak – szólalt meg az ismeretlen halkán. – Azon töprengtem, kinek az aranya is ez. Talán ön tette ide? – Mielőtt a fogadós válaszolhatott volna, folytatta: – Nem, nem így emlékszem. Úgy emlékszem, hogy én tettem ide, információért cserébe. Ön is így látja?

A fogadós idegesen megköszörülte a torkát. A fiatalember hangja nyugodt és halk volt, de ettől még nem kevésbé fenyegető.

– Igen. Így van – válaszolta.

Az idegen többször bólintott, mintha a válaszon gondolkodna.

– És javítson ki, ha tévedek, de általában az kéri a dalt, aki a flótnak fizet. Vagyis ebben az esetben ő teszi fel a kérdéseket. Ön is így látja esetleg?

Willnek egy másodpercre eszébe jutott, hogy talán túlzásba viszi a csendesen fenyegető stílust. Aztán elvetette a gondolatot. Egy ilyen

emberrel szemben, akinek az élete bizonyára az informálás és a két-színűség köré épül, muszáj valamennyivel felsőbbrendűnek mutatkoznia. És ez a hegyes arcú kis varangy valószínűleg csak a félelem alapján fogja elismerni a felsőbbrendűségét. Ha Will nem uralkodik rajta, a fogadós hajlamos lehet rá, hogy minden eszébe jutó hazugságot elsoroljon neki.

– Igen, uram. Én is így látom.

A „uram” jó kezdet, gondolta Will. Tiszteletteljes, de nem túl hízelgő. Ismét elmosolyodott.

– Akkor, kivéve, ha ön is szeretne idetenni egy ugyanilyen érmét, maradjunk abban, hogy én kérdezek, ön pedig válaszol.

Kezét elhúzta a pénzről, ami homályosan csillogott tovább a pult durva felületén.

– Fekete O’Malley. Itt van ma este?

Patkányfej végigjáratta a tekintetét a fogadón, noha már tudta a választ. Újra megköszöri a torkát. Furcsa, a fiatalember jelenlétében mintha folyamatosan kiszáradt volna.

– Nem, uram. Még nincs. Általában valamivel később szokott érkezni.

– Akkor megvárom – mondta Will. Körbepillantott, és a tekintete egy kisebb asztalra esett, távolabb a többi vendégtől. Egy sarokban állt, megfelelően kieső helyen, amit a fogadóba lépők sem láthattak meg rögtön.

– Ott fogok várakozni. Ön pedig nem néz rám. De amikor megérkezik O’Malley, háromszor meg fogja húzni a saját fülét. Megértette?

– Igen, uram. Meg.

– Helyes. És most... – Felemelte az aranyat és a tejszetőrt, a fogadós egy pillanatra már azt hitte, visszaveszi a pénzt. Az idegen

azonban az élére állítva megtartotta, óvatosan átvágta, és két félkört csinált belőle. A fogadónak két gondolat jutott eszébe. Az arany bizonyára szörnyen tiszta, hogy ilyen könnyű elválni. A kés pedig bizonyára félelmetesen éles, ha ilyen kis erőfeszítéssel átmegy rajta.

Will a pult másik oldalára csúsztatta az egyik darabot.

– A bizalmam jeléül odaadom a felét. A másikat akkor kapja meg, amikor megtette, amit kértem.

A fogadós egy-két másodpercig habozott. Aztán idegesen nyelt egyet, és magához vette a megcsonkított aranyat.

– Adhatok bármit, amíg várakozik, uram? – kérdezte.

Will visszatette az érme másik felét az övéen lógó pénzeszacskóba, aztán összedörzsölte a mutató- és hüvelykujját. Zsír borította őket a pulthoz való rövid érintkezés után. Ismét a fogadós vállára vetett mocsos kendőre nézett, és megrázta a fejét.

– Nem hinném.

Will leült a kávéjával, és várakozott, hogy a férfi, akit keres, belépjen a fogadóba.

Amikor megérkezett Kaelkikötőbe, először keresett magának egy szobát, némi távolságra a víztől, a város egy rendezettebb részén. Szállásadója hallgatag ember volt, nem szeretett a fajtájára jellemző módon pletykálni. A fogadósoknak a pletyka életforma, gondolta Will. Az ő szállásadója azonban határozottan kivételnek látszott. Akár rendezettebb városrész, akár nem, gondolta, mégiscsak olyan helyen jár, ami főként a csempészetre és a törvénytelen üzelmekre építi bevételi forrásait. Az emberek idegenek közelében általában csukva tartják a szájukat.

Kivéve, ha az az idegen aranyat ajánl, ahogy Will tette. Azt mondta a fogadósnak, hogy egy barátját keresi. Egy nagydarab, hosszú, ősz hajú férfit, aki fehér köntöst visel, és nagyjából húsz követőjével közlekedik. Ezek közül ketten lila köpenyt és ugyanilyen színű, széles karimájú kalapot hordanak. Lehet, hogy nyílpuska is van náluk.

Látta az igazságot a fogadós szemében, mialatt leírta neki Tennyson és a megmaradt genovéz bérgyilkosokat. Tennyson valóban járt ott. Szívverése egy kissé felgyorsult a gondolatra, hogy talán még most is ott van. A fogadós szavai azonban összetörték a reményeit.

– Itt jártak – mondta –, de már elmentek.

A férfi egyértelműen úgy döntött, hogy ha Tennyson már elhagyta Kaelkikötőt, nem árthat vele, hogy beszél róla ennek az utána kérdezősködő fiatalembernek. Will erre a hírré összeszorította a száját, és hagyta, hogy az aranypénz átbukfencezzen jobb keze bütykein. Ezt a trükköt órákon át gyakorolta, hogy elüsse valamivel az időt a számtalan tábortűz mellett. A fém megcsillant a fényben, és hívogatóan ragyogott, ahogy át- meg újra átfordult először az egyik irányba, aztán a másikba, magára vonva szállásadója tekintetét.

– Hová mentek?

A fogadós visszanézett Will arcára. Aztán a kikötő felé biccentett.

– A tengeren mentek el. Nem tudom, hová.

– Van ötleted, hogy ki tudhatja?

A fogadós vállat vont.

– A legjobb ötletem, hogy kérdezd Fekete O'Malley-t. Ő tán tudhatja. Amikor valaki sietve el akar tűnni, gyakran ő az, aki kisegíti a bajból.

– Furcsa név. Hogyan kapta?

– Néhány éve volt egy tengeri csata. Megszállták a hajóját. A... – A férfi habozott, majd mégis folytatta: – A kalózkod. Kitért a harc, és

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói **KEDVEZMÉNNYEL** lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

[Megrendelem most a Könyvmolyképzőn!](#)

Köszönjük, hogy megrendeléssel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

egyikük egy lángoló fáklyát vágott O'Malley arcába. A fáklyából ráragadt az égő szurok, és csúnyán megsebesítette, amitől fekete égésnyom maradt az arca bal oldalán.

– És hogyan lelhetném fel ezt az O'Malley-t? – kérdezte Will.

– A legtöbbször a Gém nevű kocsmában találja, a dokkoknál. – A fogadós már elvette az aranyat, és ahogy Will elfordult, hozzátette: – Veszélyes egy hely. Nem biztos, hogy jó ötlet egyedül menni oda így, idegenként. Van nekem pár megtermett legényem, akiket időről időre felbérelek. Talán szívesen elkísérnének... egy jelképes összegért.

A fiatalember visszanézett, átgondolta a javaslatot, majd lassan kibontakozó mosollyal megrázta a fejét.

– Azt hiszem, tudok magamra vigyázni – felelte.